

Kennel Sønderjyden og Gerhard Wolf

For mere end et halvt sekel siden skete der noget epokegørende i Gerhard Wolffs liv - og dermed også noget betydningsfuldt for Dansk Pointer Klub.

Efter en afstikker til Købehavn i et par år, hvor Gerhard arbejdede som smed på B&W/Titan vendte han tilbage til det sønderjyske, blev gift med Krista, og var VVS mand i nogle år med oliefyr som speciale.

Senere købte de Kristas barndomshjem, og Gerhard blev handelsmand. Handlede med grise, heste, køer og får. En overgang solgte han 700 - 800 lam om måneden til Tyskland. Denne handel fik dog brat ende med Berlinmurens fald, hvor billige får fra øst slog bunden ud af markedet.

Gerhards første hund var en ruhår, og han kom på markprøve. Det var her, han så en pointer. Den gjorde et uudsletteligt indtryk på ham. Sådan en måtte han have. Hos Aksel Schneider købte han i 1952 King, der var en meget køn hund, som også var fortrinlig til jagt, men stilen var knap så god. Herefter får Gerhard fat i Sandbjerggårds Lady, - der var kuldsøster til Sandbjerggårds Klaus, 2. vinder på derby.

Da Lady skulle parres, tømrede Gerhard en kasse til den, og så blev den med tog sendt til parring med Zitas Bob hos Sylvest Larsen i Gørlev. Parringen kostede kr.350,-, hvilket var en månedsløn! Her falder Sønderjydens Donna, der blev derbyvinder.

Gerhard fremhæver, at Peter Jensen, Kennel Zita, var en stor inspiration i de unge dage. De trænede sammen. Peter Jensen var meget dygtig, men også hård.

Gerhard fremhæver, at man i avl skal bruge hunde, der placerer sig blandt de 3-4 bedste på mark og bænke. Man er nødt til at være konsekvent og hård i udvælgelse, selv om det bestemt ikke er hverken rart eller let at skille sig af med hunde af for lille format.

Det kan nu engang ikke nytte at gå i 4-5 år med en sådan hund. Førhen kunne man godt sælge hunde på 1 - 2 år til jægere i Sønderjylland.

Gode hunde, hvis format ikke rakte til prøver. I dag er det desværre blevet sådan, at det faktisk er umuligt at sælge en engelsk hund i Sønderjylland.

Når Gerhard har et kuld hvalpe kigger han i 4 ugers alderen på hvalpens udstråling, i 8-9 ugers alderen kan man danne sig et indtryk af eksteriør. En hvalp skal have udstråling og temperament. Den har som regel ingen nerver, de kommer først i 6-7 måneders alderen og vil afsløre sig i dressuren. Nogle hunde kan ikke tåle den.

Gerhard ville gerne beholde hvalpene, til de var 3-4 måneder. Så skal man en dag tage dem med ud på en god stubmark. Slippe dem i god vind. Holde hænder og fløjte i ro, gå roligt frem og ryge tobak. Her har man lejlighed til at se hvalpenes medfødte anlæg - eller mangel på samme - for søg. Et smukt søg hos en hvalp vil aldrig ændre sig.

En hvalp vil altid rejse fugl, hvis den senere får problemer hermed, er det en dressurfejl. Det er et problem, hvis ens terræn huser for få fugle, da man så let kommer til at forcere dressuren og gribe for hårdt ind, fordi unghunden skal være i orden til prøve. Her skal man træde varsom. Dæklydighed på fløjte er alfa og omega i marken.

Gerhard siger med et smil, at han med glæde har lagt mange penge i startgebyr. Det er blevet for let at få en førstepræmie på mark i dag. En stand tæller for meget. Den er ikke meget bevendt, hvis søg, fart, galop og stil ikke er i orden. Helt grundlæggende dyder for en engelsk hund. En anden præmie kan man give til en god hund. Førstepræmien er til den fortrinlige hund. Det burde være sværere at komme i vinderklasse, hvor en førstepræmie i dag er nok.

På derby deltager der for mange hunde i dag. Gerhard så gerne, at der på anmeldelsesblanketten til ungdomsklasse var en rubrik, hvor dommeren kan afkrydse, om en unghund har derbyformat. Det vil givet betyde færre hunde, men også give et kvalitetsløft.

Pokalskabet bugner med præmier, og så har han endda rundhåndet genudsat mange store, flotte pokaler, der er klenodier i vor klub. Vor mand har ikke styr på, hvor mange placeringer og førstepræmier, det er blevet til gennem mere end 50 år, men det er mange, mange.

Jeg har ofte frydet mig over den sønderjyske dialekt, som Gerhard er en fin eksponent for. Engang var han ude i slip med Aksel Knudsen i en vinderklasse på Fyn. Dommeren råbte til Gerhard, at de skulle fortsætte til højre over vejen.

Gerhard råbte beskeden videre til Aksel:

- Til højre øver æ chausse.

Det råbte han flere gange, uden Aksel reagerede, men omsider råbte den gode fynbo snurrende tilbage:-

Jeg kan fand' me ingen se!

Gerhard har været markprøvedommer i mange år og været glad for det. - Jeg har altid haft min egen mening, siger han. Og det er ingen vist i tvivl om. Der står i dag for lidt respekt om dommerens gerning.

På udstilling har det altid været et flot syn at se Gerhard fremføre en hund med ynde og lethed. Han siger med fynd og klem: - Hold æ fingre fræ æ hund i æ ring. Berører man den, vil den miste koncentrationen

Da FJD udstillingen i sin tid blev holdt på Kvægtorvet i Odense, brugte en dommer ofte 3 - 4 timer til at bedømme 10 - 12 hunde. De blev virkelig gået efter i sømmene på en grundigere måde end i dag.

En hunds lemmer, kryds og lændeparti, skulderblade og poter er helt afgørende for, at den går godt i marken. Det er nu engang sådan, at en godtgående hund skal bruge benene til at bevæge kroppen og ikke omvendt.

I avl skal man passe på ikke at få halesøgere og hunde der halser. En halesøger bruger jo ikke næsen. I linieavl kan man fastholde væremåde, dresserbarhed og type, men man skal passe på ikke at komme for tæt på. Vi har en international standard for pointeren at gå ud fra. Fri os for en kontinentalisering, siger Gerhard.

Da han i starten af 1990'erne ønskede blodfornyelse i sin kennel, vendte han blikket mod Tyskland, hvor han både havde deltaget i prøver og bedømt hunde.. Her så han hunde, der havde en større gålyst og større koncentration i terrænet, end han var vant til i DK. Karl Wolff (formand for Tysk Pointer Klub, nu afdød) anbefalede Gerhard Kiss von Hohenstaufen, der bar fransk, italiensk, tysk og svejtsisk blod i sig.

Hun blev parret med Sønderjydens Tam-Tam og Sønderjydens. - Læs videre i Bogen om Pointeren. Gerhard var glad forfornelsen. Ved samme lejlighed udtalte Karl Wolff, at danskerne dengang åbenbart var ved at lave en national pointer.

Gennem et halvt århundrede er det blevet til mange championater i kennelen. Vor mand har ikke helt styr på antallet. Føreren betyder meget for at få lavet en god hund. Man kan godt se en meget god hund blive smidt ud i andet slip pga. uheld, og man kan alligevel ikke glemme den dagen efter

Der er solgt mange pointere fra Kennel Sønderjyden til mange lande i Europa og Amerika. Førhen kunne sådan en handel godt tage en 3- 4 måneder, siger Gerhard, men i dag står køberen der dagen efter. Og så gælder det ellers om at gemme det væk, man ikke vil sælge.

Pointeren er en ædel, stram hund, der er smuk. Det er simpelthen hunden, siger Gerhard

Der har altid været mindst 2-3 hunde i kennelen. - Jeg ville simpelthen have slidt en enkelt hund op, siger Gerhard. Det var dog ved at gå anderledes hin disede dag på Hovedprøven ved Mørkøv i 1985. Om lørdagen havde Gerhard og Sønderjydens Carlos vundet UK foran Erik Skeel og Katja i snevej.

Om søndagen havde han yderligere Sønderjydens Nadja med. Der var to hunde mere. Vejret var diset. Frosten havde knap sluppet sit tag. Helt galt gik det for Gerhard ude midt på en mark, som var ret så blød. På afstand kunne vi se, at Gerhard trådte i bund med lydelige svup. En overgang måtte hundene klare sig selv, og det kunne de, for de blev nr. 1 og 2. Han var temmelig opkogt den gode mand, da han kom i land, men efter at have sundet sig lidt fortsatte han til vinderklasse med to nye hunde.

I over 50 år har han ikke forsømt en hovedprøve. Den er gået forud for adskillige familiefester, og der er efterhånden blevet forståelse for i familien, at sådan er det, siger Krista.

Gerhard har været i klubbens bestyrelse i mange år som næstformand. Det har han været glad for. Vi har haft og har dygtige formænd i vor klub. Han vandt sølvpisken i 1979 med Zitas Martell, har fået klubbens fortjenstmedalje sølv og blev æresmedlem i 2001. Det er han bæret over. Han frygter ikke for vor klubs fremtid. Vi skal nok klare os. De gode hundeførere og avlere holder fast.

Kort efter Kristas og Gerhards guldbryllup, mistede Gerhard bogstavelig forstand fodfæstet, da hans ene ben blev sat af. Det var en svær tid, siger Krista, men børn svigerbørn og børnebørn

har været helt enestående til at hjælpe. Der er ikke hunde mere i deres hyggelige hjem, men Gerhard har taget en gammel hobby op: dueavl. Som dreng og i de første år af ægteskabet havde han duer. Et barnebarn og en svigersøn har lavet et flot dueslag, og Gerhard har været ude at købe de bedste af de bedste Vorberger Kropperter. Dem har han stor glæde af.

Han har fået en bil med automatgear og en elektrisk kørestol, og fra den kan han stadig deltage i petanque. Han og en anden gæv sønderjyde blev jo Danmarksmestre i denne ædle sport i Tivoli i København for et par år siden inden for Ældresagen.

I de unge år var Gerhard sønderjysk mester i femkamp, og han deltog ivrigt i håndbold.

Det var både spændende og meget givende at være sammen med Krista og Gerhard i deres smukke og gæstfrie hjem. Gerhard er en glimrende fortæller, han har et lunt glimt i øjet og ved uendeligt meget om vore pointere.

Jeg havde en varm fornemmelse i tanke og sind over at have tilbragt nogle timer sammen med dem, da jeg kørte hjem.

*Niels Mølgård Ovesen
Mejrup.*